

Ar mīlestību,
PAMELA

Love,
Pamela

PAMELA ANDERSON

PAMELA ANDERSONE

Ar mīlestību,
PAMELA

821.111(73)-94
An 138

Pamela Anderson
LOVE, PAMELA

Love, Pamela
Copyright © 2023 by Anderson Media LLC
Cover/endpaper photo © 2023 Carmelo Redondo
Cover lettering © 2023 Joel Holland
All rights reserved.

No angļu valodas tulkojusi *Ieva Elsberga*

Šis ir ar autortiesībām aizsargāts darbs.
Darba reproducēšana vai jebkāda cita neatļauta izmantošana
ir autortiesību pārkāpums. Par autortiesību pārkāpšanu
ir paredzēta atbildība Krimināllikuma 148. pantā.

© Tulkojums latviešu valodā, Ieva Elsberga, 2024
© Izdevums, literārā apdare, mākslinieciskais noformējums,
Apgāds Zvaigzne ABC, 2024
ISBN 978-9934-32-100-9

MANIEM PUIKĀM –

*kuri iedrošināja
uzrakstīt manu stāstu
manā
stilā nepilnīgajā.
Tikai tā ir iespējams izturēt
un aprakstīt
manu dzīvi.
Manu unikālo neprātu,
manu mantojumu.
Vien no sirds manas neuzveicamās,
bez filtriem.*

Mīlestība ir īsa,
aizmirstība ir gara.

PABLO NERUDA

*Robežas saplūst
starp sapni
un īstenību,
kur beidzos es
un pasaule sākas.
Dzīve
un sapnis
ir deļa nerātņa.
Mani sapņi daudzreiz īstenībā top...
Tas lāsts
un svētība mana.*

*Vien tagad,
kad noslēgts ir cikls,
es beidzot jūtos "droši".
Uzgājusi mīlestību esmu,
kas spēku lies manās dzīslās...
Tā ir tik īsta
kā drauga plecs,
tik līdzietīga, maiga.
Mīlasstāsts,
kur fejas deļ*

*un nimfas,
kur burvju vara valda.
Patiesa mīlestība...
Mīlestība
pret sevi pašu.*

*Varbūt vairāk
maiga piedošana.*

*Labus ieradumus
pamanīt nav viegli,
ja raugās vien
caur manas pagājības prizmu
un lēmumiem, ko pieņemu.
Nav pareiza nekā
un nepareiza,
ir tikai sava apsēstība,
ko noteic pieredze,
traumas pārdzīvotās,
naivums
un zināšanas.
Aizvien man teicis kāds, es esot
“nevaldāma”.
Neviens neatbalstīja manas izvēles.
Varbūt
tā ir laba zīme.
Neviena taku neminu, tik savu.*

*Es biju kopā ar bērniem,
nekādu aukļu,
un puiku
beisbola maču grafiks
bija manos filmu
un TV līgumos.*

*Bērni pirmajā vietā...
Lai tur vai kas...
Neviens to atņemt nevar
mums.*

Retums Holivudā.

*Reiz biju,
aizvien esmu
mērķis viegls.
Es
lepojos ar to.
Mana aizsardzība ir vāja.
Es neglabāju rūgtumu,
es neilgojos būt barga,
sadzirdēta un nopietni uzverta.
Es labāk
esmu plūstoša
un brīva,
bez robežām kādām.
Atdodu dzīvi nejaušības
un liktens rokās.*

*“Dodiet man, ar ko netikšu galā,”
es saku...
Esmu gatava izaicinājumam.*

*Dzīve ir sarežģījumu labirints,
kurā ceļš mums ir jāatrod
viegli...
viens mezgls raisās,
jau aizmetas nākamais,
vēl
un atkal*

*līdz pēdējai stundai.
Es knosos un rosos,
dzenot sev tuvos
aizvien jaunās
nešanasamās
un iedvesmu raisošās vietās,
no citiem prasot
vien, ko sagaidu
no sevis pašas...*

*Es
meitene maza esmu, dzimusi
neparasti daiļām,
radoši vienotām,
drosmīgām sievietēm,
pārāk labām
jebkuram vīram.
Nāru kopienai,
smilšu pilīs kas mīt
un dus zem jūraszāļu segām,
ieturoties no austeru čaulām...*

*Manas skolotājas skarbās,
ar matiem uz augšu kā pūkainu cukurovati,
piezemētas, gudras
un fantastiskas.
Man veicies ī;
ka aizvien bijis blakus sievišķais gars,
tik untumains un klātesošs
tas arvien ap mani vijies,
Vispirms jau skaistule māte
tad vienreizīgās sievietes,
kas viņu audzināja.
Dumpiņieces*

Filipa Treisija beretēs,
zila ūdens viļņos
koķeti slepenie ieroči.
Pārbaudīti paņēmieni,
naīva mīlestība
un nekautrs
seksapīls.
Juteklība,
bruņota ar
teicamām ģimenes receptēm,
mīlestību un pāvedināšanas mākslu.
“Ceļš uz vīrieša sirdi
iet caur vēderu,”
un arī
caur viņa izsalkušo prātu.

Mani mācīja
nekad nepadoties.
Nekad nemest mieru “medībām”...
“Gādā, lai ir interesanti”,
“Tikai neesi viegli iegūstama”...
Ja šodien esi tāda meitene,
to uztver gluži pretēji.
Tabu,
kaitinoši, nav patriotiski,
ir problemātiski.

Man ir tikai dabiski
un interesanti
sapludināt feminismu
un sievišķību:
apgūt koķetes māku,
bet vienlaikus nepiemirst

pašas vērtību
turpat blakus.
Tas viss
manos kaulos gulst
debešķīgs un
ģenētiski noteikts.

Atmiņas manas
virpuļo blenderī,
laiks izplūst,
gadu desmitiem ilūziju,
apjukuma.
Man labāk nerakstīt datumus,
gadus un mēnešus,
nedēļas arī...
Šķiet tik virspusēji.

Manas attiecības,
kas bijušas,
nav mūža darbs...
Ko tur...
tās atzīmes laika līnijā ir.

Patiesībā
es skaitu dzīvi
ne gados,
bet mīlestībā
pret kādu.
Miglainas atmiņas.
Es saucu to par "maigo skatienu",
kā kamerā raugoties...
Lūkojoties tai "cauri"...
Kaut kur garām...

*Nekad
tieši objektīvā,
bet maigāk, iegrimstot domās.
Viegli samiedzot plakstus bezdibeņa priekšā,
it kā redzētu kaut kur tālāk,
bet nevarētu skaidri saskatīt.
Zinātkāre...
Kāds spēks mani sauc...
Gravitācija vilina tālāk.*

*Ik vāks,
ik fotogrāfija
manā pusē bija pilnīgā
miglā.
(Varbūt man vajadzēja likt brilles.)*

*Bieži cilvēka dzīve aizrit
nemanīta,
vēl ļaunāk,
nedzīvota.
Dzīves arhīvā rakties
ir kā iet terapijā.
Esmu izdzīvojusi,
kā šķiet, es dzīvojusi esmu,
lai par to uzrakstītu.*

*Un tā
es pasniedzos
no šejienes...
Tāi dziļajā dubļu lāmā
to sajaucu,
meklējot oļus...
Ūdeni duļķoju
ar dubļiem, kas dzīles sargā,*

*kas bieži slēpjas
vēl tālāk...*

Tā esmu es...

Es pārtieku no grāmatām un mākslas...

Tās veido mani.

*Kā māla piku,
kas formu gaida savu.*

Es leju sevī

visu, ko varu,

un

mostos

ik dienas no jauna...

Izkaltusi, izslāpusi

sniedzos pēc kannas.

Šī grāmata vēsta nopietni

par pāridarījumiem,

grūtībām,

to uzveikšanu, tomēr

es ceru, tā arī

izklaidē

un,

vēl vairāk,

dod spēku.

Mans stāsts

var atbalsi rast...

Meitene no mazpilsētas,

cieši sapinusiēs

sapņos pati savos.

Ātri aptvērusi,

ka radīt ir izdevies

no nekā.

*Es dedzu degli,
un
tas dega bez manis
kā sprakstoša plaukšķene, ko nu vairs nenokert...
tā šaudās kā rotaļā
tik bīstami netverama,
tik karsta, ka nepaņemt rokā.
Nebeidzami dūmi gruzd...*

*Ir bijušas
grūtības
un prieks.
Bet
visā un vienmēr
mani vadīja roka neredzama.
Viss, ko man vajadzēja,
bija drosme
spert vēl soli vienu...
zinot,
pie sāna man eņģeļi stāv.
Vienīgie sargi,
ko vajadzēja,
un tad vēl pašapziņu.
Man piemūt
nelokāma ticība...
Dievs,
kaut kur tam jābūt...*

*Pienāca pavērsiens,
kad sajutos brīva
būt pati,
ne tikai eksistēt un izdzīvot...
Atbrīvošanās...
tā nāca ar sapratni,*

es esmu bargākā kritiķe sava.

Nolēmu

atmest biklumu stindzinošo,

kas mani iesprosto...

Aptvēru,

ka dzīve notiks,

ar mani

vai bez manis.

Apņēmība:

jā cili var,

tad varu arī es.

Meitenēm

un zēniem

pasaulē,

kas savu dzīvi glezno,

“panākumus gūst” –

jūs neesat traki.

Jūs drosmīgi esat kā es.

Domas neatkarība un

nepaklausība

ir svarīgas...

Un

ar jums viss būs kārtībā.

Kaut man to kāds būtu teicis.

Un ja būtu,

kaut

es būtu ticējusi.

Par karotāju kļuvu es,

iznīcināju

senus uzskatus,

pūķus nokāvu.

*Es pieņēmu kā savu
gaišo domu:
es esmu “gana laba”.
Es esmu spēcīga...*

Es esmu...

I

Es sevi redzu 5 gadu vecumā...

Sīki, smalki...

Nopētu no galvas līdz kājām...

Kādu laiku vēroju,

viņa rotaļājas,

dzīvīga, jautra, teatrāla...

bet pludmalē gluži viena.

Pasaucu viņu vārdā...

Mirklis, līdz viņa saprot,

tad metas man pretī

ar rokām atplestām.

Es apskauju viņu cieši

un griežu uz riņķi,

bet viņa starojot smaida

un smejas

nevainīgā

izbrīnā.

Es saku, cik ļoti viņu mīlu,

cik viņa ir skaista,

kā pļavas zieds,

*ka esmu te viņas dēļ,
ka viņai
viss būs labi.
Viņa pārvarēs visu
tik spoži...
Cieši bučoju smilšaino vaigu...
Meitēns saviebjas
un
izlokās no skavām manām.
Prom viņa ir
savā novalkātajā
ābolu zaļajā
frotē bikini...
Tas knaņi turas
tur, kur tam jābūt.
Viņa met gaisa skūpstus
un māj...
Aizsteidzas prom pie svarīgā...
Pie Krabja kunga un kundzes
un
viņu medūzu bērniem.

Patiesā es...
tīra.*

ES PIEDZIMU 1967. GADĀ, MĪLESTĪBAS VASARĀ. BIJU VESELĪGA, SEPTIŅAS mārciņas un septiņas unces smaga meitenīte. Viena no simtgades mazuļiem, kas nākuši pasaulē Kanādas simtajā dzimšanas dienā. Kas tie par simt gadiem? Simt sagrozītas vēstures gadu. Vankūvera izveidojās pirms 150 miljoniem gadu vulkāna izvirduma rezultātā, un pirmiedzīvotāji šeit mita jau tūkstošiem gadu, iekams te bija spēris kāju Kolumbs. Nav iespējams atklāt zemi, kur

jau mājo cilvēki. Vēsturi bieži pārraksta, pārtapinot briesmoņus varoņos. Vai otrādi. Bet galu galā patiesība vienmēr nāk gaismā.

Malduguns...

Kad es piedzimu, mani vecāki bija ļoti jauni – mammai bija septiņpadsmit, bet tētīm deviņpadsmit gadu. Viņi satikās agrā pavasarī zem liela, ziedoša ķirškoka pie baznīcas, kurp svētdienās parasti devās mammas ģimene. Mamma esot sēdējusi zemākajā zarā un šūpojusi skaistās, kapzeķēs ieaūtās kājas, kad garām gājis tētis ar draugu. Tētis uzreiz mammu pamanījis un iedevis draugam ceturtdaļdolāru, lai tas notītos. “Sveika, eņģelīt,” viņš – jauneklis ar modīgi atglaustiem matiem un acīm okeāna zilumā – sacījis un atslējies pret koka stumbru. Mamma zaudēja valodu. Jaunieši vienā mirklī iemīlējās līdz ausīm. Mīlestība bija kā zibens spēriens. No pirmā acu uzmetiena.

Mammas un tēta mīlasstāsts līdzinājās 50. gadu filmai, gluži kā “Amerikāņu grafiti” (*American Graffiti*). *Drive-in* restorāni, krāšņas automašīnas, burgeri vietējā *Wings Café*... Tētis rakstīja mammai dzejoļus uz gariem papīra ruļļiem, ko dabūja savā toreizējā darbavietā – *Crofton* papīrfabrikā. Viņš rakstīja mammai katru dienu, un mamma pēc skolas skrēja uz pastkastīti paņemt vēstules. Abi dzīvoja nieka dažu jūdžu attālumā, tomēr pat tas mīlniekiem šķita pārāk liels attālums.

Leidīsmīta ir sena ogļraču pilsētiņa, kur visās malās slejas pamesti gateri. Zvejnieku ciems, kur ir pludmales, parki un pamatiedzīvotāju rezervāti. Nekas daudz nenotiek, nekā īpaša darāma nav, var tikai kulkstēt mēli. Vai arī pats kļūt par tenku objektu. Mani vecāki bija visās mutēs – viņi bija vietēja mēroga Bonija un Klaidis. Abi bija greizsirdīgi līdz smieklīgumam un aizrautīgi te ķīvējās, te atkal izlīga. Tētis mēdza palīdzēt vēl nepilngadīgajai mammai ielavīties vietējā bārā, un, tiklīdz parādījās policisti, abi ņēma kājas pār pleciem. Reiz mamma paslēpās tualetē, bet beigās viņu nodeva koši dzeltenais džemperis. Viss sods bija stingrs “ejiet mājās”, reizēm nācās samaksāt piecus dolārus.

Tētīm patika ielu autosacīkstes, un viņš sadauzīja vairākus auto – zināmākais no tiem bija *Austin-Healey* kabriolets, kas noriņoja no tiltiņa taisnā ceļā iekšā Saltēras kāpā. Tētis bija vietējā leģenda – vēl šobaltdien mūsupusē katram ir kādas atmiņas par viņu: pārtikas veikalā, dzērienu veikalā, jebkurā veikalā. “Ak jā, tavs tētis... es varētu šo to pastāstīt...” Man tad jāpārtrauc un jāsaka: “Ticiet man, esmu jau dzirdējusi gana. Bet paldies jums.” To dzirdot, cilvēki dodas prom un pašūpo galvu, kā sakot “ak vai”. Bet tad sejai pārslid nerātns smaids, atminoties vecos, labos laikus, solis pēkšņi kļūst možāks un atsperīgāks, it kā cilvēks dotos mājup, iecerējis pēc ilgjiem laikiem atkal pamīlēties ar sievu.

Reiz tētis, bēgot no policijas, sasita lupatās savu zaļo *Ford Fairlane*. Mamma toreiz brauca pasažieru sēdekli, lūgdamās, lai brauc lēnāk. Viņas skaistā galva triecās pret vējstiklu, mašīnas maigi krēmbaltais tapsējums piešķīda ar asinīm. Tolaik mamma jau gaidīja mani, un esam jokojušas, ka “tas varētu šo to izskaidrot” (par mani, ne mammu). Viņa vēl tagad ķemmē matus tā, lai piesegtu rētu, kas stiepjas šķērsām pāri pieri līdz pat uzacij.

Steigšus sarīkotās kāzas bija pieticīgas. Pāris mēnešu vēlāk turpat Leidīsmītas slimnīcā piedzimu es. Tētis todien bija devies uzspēlēt kārtis un iedzert un palaida dzemdības garām. Sešus mēnešus vēlāk vietējās avīzes *Ladysmith Chronicle* pirmajā lapā tika nodrukāts foto, kurā tētis rāda “Simtgades mazuļa” piemiņas medaļu un es sēžu mammai klēpī. Gandrīz kā Kumari.

Mūsu ģimene mitinājās *Arcady Auto Court* – vecvecāku īpašumā, kas sastāvēja no deviņiem miniatūriem namiņiem mežā pie pašas pludmales. Sestais namiņš bija mūsējais. Tās bija uzslīets zālaina paugura virsotnē un pa logu caur sirmajiem kokiem bija redzams okeāns. Vairums turīniešu bija parupji un kauslīgi, bet mana vecāmāte bija īsta dāma – slaida auguma, ar tumšiem, nevainojami safrizētiem matiem un bālu ādu. Viņa valkāja elegantas drānas vienā tonī, laima zaļas bikses ar plecus atkailinošu augšu

un glītas baleta kurpītes. Viņai bija sarkani krāsotas lūpas un nagi. Brokastīs viņa sev ielēja glāzi šerija Frenka Sinatras stila bārā, kur uz vecām ķirškoka *Weber* klavierēm bija sarindotas kristāla karafes. Vēlāk vecāmāte izīrēja namiņus galvenokārt baikeriem. Likās, ka viņai patīk *Hells Angels* un ka viņa tiem arī uzticas. Man šķiet, pēc vecātēva aiziešanas viņa jutās drošāk, ja apkārt bija spēcīgi vīrieši, kuri viņu dievināja, novērtēja saimnieces dāsnumu un bija gatavi visādi pakalpot. Turpat vēl joprojām ir “Skābes Edija” namiņš, un runā, ka kaut kur esot aprakts zelts un varbūt arī dažs labs liķis. Vēl aizvien atceros motociklu rūkoņu, kas sajaucās ar putnu treļļiem, pūču saūjināšanos un ērgļu griezīgajām balsīm.

*Nepieradinātā daba
nepieradinātā dabā.*

Nelielajā *Auto Court* veikaliņā bija pašas nepieciešamākās lietas. Rozā un melni krāsotajos plauktos gozējās cigaretes, saldumi un laikraksti. Ledusskapis bija pilns ar atspirdzinošajiem dzērieniem, saldētava piekrauta ar saldējumiem. Es atvēru saldētavas vāku, ieliecos tik dziļi iekšā, ka gandrīz iekritu iekšā, un, sparīgi kuļā-dama kājeles, pasniedzos lejup saldētavas ledainajās dzīlēs, lai paķertu savu iecienīto kārumu. Saldējumam obligāti vajadzēja būt oranžam, tas bija likums. To varēja redzēt pēc manām piepampusajām, oranži iekrāsotajām lūpām – ar laiku pie tām pieradu, bet bērnībā mani pilnīgo lūpu dēļ ķircināja. Kad vecāmāte mani pamanīja, viņa uzmeta zīmīgu skatienu, it kā jautātu: “Ko tu atkal esi sastrādājusi?” Viņa lieliski zināja atbildi. Es mulsi nodūru skatienu, bet tad manā no deguna līdz zodam oranži notrieptajā sejiņā atplauka smaidis, un es lūdzu vecomāti ierakstīt guvumu mūsu “rēķinā”. Patiesībā es nemaz nezināju, kas tas rēķins tāds ir un ka tētīm tas reizi mēnesī jāsamaksā. Vecāmāte saķēra mani aiz rokas, aizvilka pie izlietnes, paķēra krietni nolietotu ziepju gabalu

un nomazgāja manas mazās roķeles ar siltu ūdeni. Pēc tam viņa ar vecu, pēc dezinfekcijas līdzekļa savādi dvakojošu trauklupatu noslaucīja man muti un aizsūtīja prom.

Brālis Gerijs piedzima četrus gadus pēc manis. Brāliša galvu klāja biezas, gaišas, nepaklausīgas cirtas, un viņam bija tādas pašas zilās acis kā mammai. Viņš bija visīstākais eņģelītis un pilnīgs pretstats man. Man Gerijs šķita pats skaistākais cilvēciņš, kādu jebkad biju redzējusi. Viņš piedzima 31. jūlijā – tai dienā tika svinēti nozīmīgi vietējie svētki. Atkal bijām pieminēti avīzē. Atkal dabūjām medaļu.

Kad mamma bija gaidību pēdējos mēnešos, mēs pārcelāmies uz dzīvi tālāk tai pašā piekrastē, uz trīsistabu namiņu Vudlijroudā. Dakstiņu jumts un izbalējušais ciedra apšuvums bija pats pelēkā tonī no nebeidzamajām jūras aukām un mitrā gaisa. Ziemā lāstekas nokarājās līdz zemei kā sasalis ūdenskritums. Lievenis mājas priekšā kalpoja par papildu dzīvojamo telpu. Tur stāvēja mūsu veļasmašīna un saldētava, un kastes ar tukšām alus pudelēm, kas gaidīja braucienu uz taras pieņemšanas punktu nedēļas nogalē.

No mūsu mājas bija tikai daži soļi līdz pludmalei. Es veikli skraidelēju pa gliemežnīcām klātajām smiltīm, lēkšodama pa tām kā pa karstām oglēm. Kājas zibēja, gandrīz neskarot asās čaulas. Oļiem klātā zeme, klintsbluķi, krabji, paisuma atstātās ūdens lāmas, jūraszvaigznes: uz paša mājas sliekšņa gaidīja īsta jūras brīnumu pasaule, bagātīga un veselīga. Tāds bija mans bērnības rotaļlaukums.

Mana pasaule bija okeāns.

Un es dzīvoju ar vienu kāju tajā.

Mūsu māja bija maza. Visiem reizē tur bija pašauri, tāpēc mēs ar Geriju lielākoties rotaļājāmies ārā, pat lietū. Es ārā vienmēr jutos drošāk nekā telpās. Man patika kāpelēt pa trīsstāvu

akmensdārzu pagalmā, kur auga savvaļas magones, peonijas un kazenāji... Mēs slidinājāmies pa peļķēm, plūcām pļavas puķes, lasījām ogas un pa reizei nočiepām kādu no mammas mīļajām narcisēm (“Tikai neaiztieciat manas narcises!”). Manus mīļākos kaktiņus ieskāva smaržīgu, violetu ceriņu krūmi un vīnogulāji, kas cieši vijās ap ābelēm ar sūriem, zaļiem augļiem un briedināja skābas ogas. Mēs ar Geriju cepām smilšu kūkas un es “klāju galdu” ar lapām un zariem, vidū liekot zagtos ziedus. Kad galds bija klāts, mēs notiesājām kūkas – sava druska zemes nevienam par ļaunu nenāk.

*Mamma atdeva mums
visu,
bet tēta mīlestība bija citāda –
gudra, ģeniāla,
aizvien ar drusku niknuma,
bet galvenokārt ar dusmām pašam uz sevi,
man šķiet.
Mīlestība viņu glāba.
Viņi aizpildīja viens otrā tukšumu...*

*Mans spožais piemērs,
pēc kā esmu tiekusies
visu savu mūžu.
Par nelaimi
un par laimi...
Mans mīlestības paraugs
ir mazliet ačgārns,
ne tikai
greizs...*

*Un
tik grūti sasniedzams...*

Mamma man bija viss – viņa bija tik jautra un tik skaista, mūsu dzīves spožais centrs. Mēs visi viņu mīlējām – es, Gerijs, tētis. Mamma bija smalkas uzbūves, enerģiska, liksma blondīne. Viņa noteikti nebija muļķe, bet bija visai naiva. Redzu viņu acu priekšā kā šodien – viņa vēcina savu balto zīda lakatu it kā padodoties, kameras priekšā izliekas bezpalīdzīga, mirkšķina lielās, zilās acis, kam nav līdzīgu visā pasaulē. Tīrā izlikšanās. Mamma sakārtoja blondos matus augstā, ar rožainu vai violetu iekrāsotā copē un labprāt stāstīja, kā jaunākos gados matu iecirtošanai esot izmantojusi zupas bundžas. Viņas ar draudzenēm apēda zupu, bet bundžas izmazgāja un pievienoja savai kolekcijai. Viņas ne vienmēr varēja atļauties labu pārtiku, bet vienmēr atlicināja naudu, lai sapucētos. Mammašiem iemīļotais teiciens bija: “Sliktam izskatam nav nekāda attaisnojuma.” Mati nekad necieta, ja arī mammai pašai neklājās viegli.

Arī tētis bija ļoti stilīgs, visīstākais švīts. Viņš valkāja baltus T kreklus, un piedurknē vienmēr bija iebāzta paciņa mentola *Camel*. Uz kreisās plaukostas locītavas allaž bija pulkstenis, un ciparnīca bija pagriezta uz iekšu. Tumšie mati bija atglausti atpakaļ kā Elvisam, tikai tētis varbūt bija izskatīgāks. Caur un cauri “sliktais zēns”. Abiem vecākiem piemita dabisks valdzinājums par spīti spurainajam raksturam, tikai viņi bija pārāk jauni, lai to iznestu, kā pienākas.

Mans tētis bija lasītājs, domātājs, sapņotājs. Viņš bija un palika nemiera cēlājs. Vienmēr visu apšaubīja. Skolā viņš bija teicamnieks. Draugu vidū viņš bija tāds kā advokāts un spēja diskutēt par jebko. Mācījās latīņu valodu, bija desmit reizes izlasījis Bībeli. Viņš strīdējās ar skolotājiem, līdz izdevās galīgi sajaukt tiem galvu, un viņu aizsūtīja mājās par savu uzskatu paušanu, par *status quo* apšaubīšanu un uzstāšanu – ja kāds vispār ir “atklājis” Ameriku, tad tas gan bijis Ēriks Rudais.

*Mani mācīja apšaubīt autoritātes –
un tā es apšaubu visu.*